

ЛЮДИНО, ЗУПІНИСЯ!

Реальність переходить за межу,
Куди не глянеш □ скрізь одні химери,
Свою країну бачиш, як чужу □
З майбутнього майнкрафтівські печери.

Реальним віртуальне в нас стає,
Звикаємо з комфортом в ньому жити,
У грі з життям постійно програєм,
Спішим, але чи треба нам спішити.

Качан на плечах замість голови,
Їмо ми те, чого не варто їсти,
Не стулимо до купи половин,
Все хочем на півкулях мозку сісти.

Кругом все віртуальне, де не глянь,
Мистецтво, і наука, й медицина,
Вертаючись в первісний, дикий стан,
Втрачає людяність свою людина.

Святинь скидає, як торішній хлам,
При цьому осіняючись розп'яттям,
Та без хреста назустріч йде вікам,
Позаду попіл лише від багаття.

Чи стряхнемо із себе цей туман,

Чи вдасться зупинитись, щоб побачить,
До чого нас довів самообман
І що вже втрачене для людства значить?

Не те ми робим, бо сповзаєм знов
З ясних вершин у дике мракобісся,
Від перспектив холоне в жилах кров
Й душа кричить: Людино, зупинися!

Дата написання вірша: 2021-01-14